



## Đề Nghị Một Đất Nước Nghèo Tài Nguyên Như Nhật Bản Hỗ Trợ An Ninh Năng Lượng, Lãnh Đạo Có Thấy Xấu Hồ Không?

Fb: Triệu Con Tim

Việt Nam vẫn thường tự hào là quốc gia rừng vàng biển bạc, có dầu mỏ, có than đá, có đủ thứ tài nguyên dưới lòng đất và ngoài khơi, thế nhưng chỉ cần một cơn biến động từ Trung Đông là lập tức lao đao khi dự trữ năng lượng chỉ vồn vện khoảng 30 ngày. Một cơn sóng không chỉ thấp, mà còn phản ánh một cách trần trụi năng lực quản trị và tầm nhìn chiến lược.

Trong bối cảnh đó, TT Phạm Minh Chính đã đề nghị Nhật Bản **hỗ trợ cung cấp dầu thô từ nguồn dự trữ**, bán nhiên liệu để giúp Việt Nam ổn định an ninh năng lượng. Nhưng điều đáng bàn, Nhật Bản là một quốc gia gần như không có tài nguyên dầu mỏ, phụ thuộc gần như hoàn toàn vào nhập khẩu, lại có thể duy trì mức dự trữ đủ dùng tới khoảng 254 ngày. Họ sống trên một vùng đất thường xuyên hứng chịu động đất, sóng thần, thiên tai liên miên, nhưng vẫn chuẩn bị cho những kịch bản tồi tệ nhất với một hệ thống dự trữ năng lượng bài bản, kỷ luật và dài hạn.

Nghịch lý hơn nữa, mới hôm qua, **Tô Lâm nhấn mạnh việc phát triển quan hệ với Trung Quốc là “ưu tiên hàng đầu”**. Nhưng khi bài toán năng lượng trở nên cấp bách, cái tên được nhắc đến lại là Nhật Bản. Điều này vô tình đặt ra một câu hỏi, **nếu đã coi ai đó là ưu tiên hàng đầu, thì tại sao khi khó khăn lại không tìm đến họ trước?** Hay ưu tiên chỉ là khẩu hiệu chính trị, còn khi cần giải quyết vấn đề thực chất thì phải tìm đến những quốc gia có năng lực thực sự?

Câu chuyện không nằm ở việc xin hay đề nghị Nhật Bản, mà nằm ở chỗ vì sao một quốc gia giàu tài nguyên lại phải rơi vào thế bị động trước một quốc gia nghèo tài nguyên. Nhật Bản không giàu dầu, nhưng họ giàu tư duy dài hạn. **Việt Nam có dầu, nhưng lại thiếu một hệ thống đảm bảo an ninh năng lượng đủ tầm.**

Một quốc gia phải đi tìm sự hỗ trợ từ bên ngoài cho những thứ lẽ ra mình có thể tự chuẩn bị, thì **lãnh đạo có thấy xấu hổ không?**